

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00051/18-14

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 14. června 2018 podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. takto:

Rozklad obviněného _____, trvale bytem _____, proti rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-00051/18-8 ze dne 9. dubna 2018, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů obyvatel bytového domu v _____ v Brně prostřednictvím kamerového systému bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), který byl obviněnému, _____, trvale bytem _____, (dále jen „obviněný“), doručen dne 8. února 2018.

Podkladem pro zahájení řízení byl protokol o kontrole čj. UOOU-06345/17-22 ze dne 21. listopadu 2017, pořízený podle zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), inspektorkou Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) PaedDr. Janou Rybínovou a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u obviněného ve dnech 28. července 2017 až 15. listopadu 2017.

Kontrolující inspektorka v protokolu o kontrole v rámci kontrolních zjištění konstatovala porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., dále nesplnění informační povinnosti uložené správci osobních údajů v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a porušení ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., neboť obviněný nesplnil oznamovací

povinnost u Úřadu a zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému tak nebylo registrováno. Námitky proti protokolu o kontrole obviněný nepodal.

Následně, dne 6. února 2018, vydal správní orgán prvního stupně příkaz, doručený obviněnému dne 8. února 2018, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku ve formě nedbalosti podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů obyvatel bytového domu prostřednictvím kamerového systému, tím, že jako správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. v období od 1. června 2000 (tj. od nabytí účinnosti zákona č. 101/2000 Sb.) nejméně do 12. října 2017 zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně a tedy porušil ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.

Dne 16. února 2018 byl Úřadu doručen odpor obviněného proti výše uvedenému příkazu.

Obviněný konstatoval, že v příkazu uvedený přestupek nespáchal, neboť neporušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., přičemž odkazoval na svou odpověď kontrolnímu orgánu ze dne 21. srpna 2017, vysvětlení v průběhu ústního jednání a místního šetření provedeného dne 12. října 2017 a dopis ze dne 15. listopadu 2017. Správní orgán prvního stupně dle obviněného v napadeném příkazu vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu, a proto dospěl k nesprávnému právnímu závěru o spáchání přestupku. Obviněný vyjádřil též přesvědčení, že umístění kamerového systému v jeho bytovém domě je plně v souladu se stanoviskem Úřadu č. 1/2016.

V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podaným odporem příkaz zrušen a správní orgán prvního stupně v řízení pokračoval.

Na základě shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 9. dubna 2018 rozhodnutí čj. UOOU-00051/18-8, dle kterého se obviněný dopustil přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. ve formě nedbalosti tím, že jako správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. v období od 1. června 2000 (tj. od nabytí účinnosti zákona č. 101/2000 Sb.) nejméně do 12. října 2017 zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně.

Obviněný zpracovával bez souhlasu osobní údaje podnájemníků svého bytového domu prostřednictvím kamer sledujících prostor před domem (chodníček mezi domem a předzahrádkou a část přístupového chodníku), vstupní dveře do domu, chodbu od vstupních dveří do domu ke dveřím výtahu, výklenek s poštovními schránkami a nástěnkou, vstup do výtahu, schodiště a vchody do 14 bytů, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů nebo v případech stanovených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona. Správní orgán prvního stupně za toto jednání uložil obviněnému pokutu ve výši 60.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný dne 26. dubna 2018 řádný rozklad.

V první řadě obviněný namítá dle něj nesprávně zjištěný skutkový stav, který namítal již v odporu proti příkazu. Obviněný je toho názoru, že umístění kamer v jeho bytovém domě je plně v souladu se stanoviskem Úřadu č. 1/2016.

Dále se obviněný domnívá, že udělení souhlasu obyvatel bytového domu se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému doložil dostatečně prostřednictvím předložení podnájemních smluv k bytům, které obsahují výslovný souhlas se zpracováním osobních údajů, svědeckými výpověďmi a dále upozorněním o provozování kamerového systému, které je umístěno přímo na vstupu do domu. Podle obviněného je takto udělený souhlas plně dostačující, neboť se jedná o svobodný akt vůle v transakčním procesu, kdy závisí zcela na vůli zájemce o byt, zda takový návrh akceptuje či nikoliv. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této části proto označuje za nepřezkoumatelné.

Za nepřezkoumatelné též považuje obviněný vypořádání jeho námítky o souladu umístěných kamer se stanoviskem Úřadu č. 1/2016, neboť názor, že podmínky provozování kamerového systému porušují toto stanovisko zejména s ohledem na jeho bod 6 a 7, není dle jeho názoru nikterak odůvodněn.

Jako nepřezkoumatelnou označuje obviněný rovněž část rozhodnutí týkající se odůvodnění druhu trestu a jeho výměry, kde správní orgán přihlíží k tomu, že sledování osob od vstupu do bytového domu až po okamžik vstoupení do svého bytu představuje vysoce invazivní zásah do soukromí těchto osob. Dále namítá, že není rozvedeno, proč počet 50-60 osob zvyšuje závažnost přestupku a též dle obviněného není vymezena doba, po kterou tvrzené zpracování osobních údajů probíhalo.

Obviněný také kategoricky nesouhlasí se závěrem, že provozování kamerového systému v jeho bytovém domě je mimořádně invazivním zásahem do soukromého a osobního života obyvatel bytového domu a se závěrem, že je toto jednání v rozporu s čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod ČR. Podle obviněného správní orgán prvního stupně nedostatečně aplikoval zásadu přiměřenosti na danou situaci, neboť se jedná o společné části domu, v nichž se pohybují všichni podnájemníci, jejich návštěvy a další osoby, a proto nemůže jít o zásah do soukromí těchto osob.

Závěrem svého rozkladu obviněný na základě všech jím uvedených skutečností žádá, aby předsedkyně Úřadu napadené rozhodnutí zrušila pro jeho nezákonnost a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

K právnímu titulu zpracování osobních údajů obviněným odvolací orgán uvádí, že v rámci kontrolního řízení obviněný sdělil, že o pořízení kamerového záznamu rozhodl sám a předem osoby ubytované v jeho bytovém domě neinformoval a jejich souhlasy se zpracováním osobních údajů prostřednictvím instalovaného kamerového systému není obviněný schopen dokumentovat, neboť jimi nedisponuje, jak je patrné z protokolu o kontrole (str. 7).

Souhlasy se zpracováním osobních údajů pomocí kamerového systému, které jsou součástí podnájemní smlouvy, doložil obviněný až v rámci správního řízení, a to pouze u pěti podnájemníků (v rámci tří podnájemních smluv). V podnájemních smlouvách, které s podnájemníky uzavřela jako nájemce správkyně bytového domu obviněného, paní

je jako důvod zpracování osobních údajů uvedena prevence kriminality s tím, že osobní údaje nebudou poskytovány třetí osobě kromě orgánů činných v trestním řízení a že záznam je uchováván po dobu 7 dní. Všechny podnájemní smlouvy předložené obviněným v rámci správního řízení byly s podnájemníky uzavřeny až po skončení kontrolního řízení (smlouvy jsou datovány 7. prosince 2017, 6. ledna 2018 a 3. února 2018).

Za doložení souhlasu se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému nelze považovat ani prohlášení o informování podnájemníků se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému od realitního makléře pana a správkyně bytového domu ve vlastnictví obviněného, paní , která podnajíma byty v tomto domě (jedná se tedy v obou případech o osoby spolupracující s obviněným), které obviněný zaslal Úřadu v rámci kontrolního řízení dne 15. listopadu 2017.

Na základě výše uvedených skutečností lze tedy konstatovat, že v době páchaní přestupku obviněným vymezené ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, obviněný nedisponoval souhlasy podnájemníků jeho bytového domu se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému umístěného v tomto domě.

Dalším právním titulem, který by v uvedeném případě šel teoreticky aplikovat, je právní titul dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého lze zpracovávat osobní údaje bez souhlasu, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, takové zpracování však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Obviněný, jak je patrné z jeho odpovědi ze dne 21. srpna 2017 a z úředního záznamu o provedení kontrolního úkonu ze dne 13. října 2017, jako důvod zpracovávání osobních údajů uvedl obavu o majetek, prevenci kriminality a zajištění bezpečnosti, a to na základě jím tvrzeného drobného poškození společných prostor a krádeže historicky cenných poštovních schránek z přízemí domu, které však nedoložil. K žádné závažné události v bytovém domě nedošlo (str. 6 protokolu o kontrole). Odvolací orgán má tedy za to, že v tomto případě není naplněna podmínka nezbytnosti nutná pro aplikaci právního titulu zpracování osobních údajů dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a to i s ohledem na nepřiměřenost zpracovávání osobních údajů obviněným prostřednictvím kamerového systému.

Obviněný se domnívá, že jím prováděné zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému je v souladu se stanoviskem Úřadu č. 1/2016. V tomto stanovisku, které nahrazuje předchozí stanovisko Úřadu č. 1/2008, je zejména kladen důraz na subsidiaritu a proporcionalitu užití kamerového systému. Kamerový systém by měl být způsobilý a potřebný k dosažení svého cíle (např. k odhalení pachatele krádeže), zároveň by ovšem neměl nepřiměřeně zasahovat do práva na soukromí všech lidí, kteří se v prostorách bytového domu mohou pohybovat. Je proto vhodné kombinovat kamerový systém s dalšími prostředky (např. zamykáním dveří, mřížemi apod.), což je ve výše uvedeném stanovisku

výslovně zmíněno. Dále je v tomto stanovisku Úřadu uvedeno, že zatímco sledování prostor jako jsou sklepy a půdy a vchody do nich, garáže, kočárkárny a prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy (a jeho okolí) do soukromí většinou zasahuje v přiměřené míře, stejně jako monitorování vstupních dveří k výtahům a schodištím, včetně vstupních chodeb k nim, v případě kamerového sledování vchodových dveří do bytu, které mohou v podstatě více vypovídat o soukromém životě obyvatel domu, se již jedná o závažný zásah do soukromí těchto osob, proto jej lze uskutečnit jen ve výjimečných a odůvodněných případech a se souhlasem obyvatel dotčených bytů.

V daném případě je také nutno vzít v potaz, jak již bylo konstatováno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že instalovaný kamerový systém sleduje a zaznamenává kontinuálně celou cestu od vstupu do bytového domu až k bytu, který konkrétní osoba obývá, tedy aktivity každého, kdo do bytového domu vstupuje nebo z něj vychází, každého, kdo vstupuje do bytu nebo z něj odchází. Osoby, které mají v domě své bydliště, nemají jinou možnost než přicházet a odcházet do tohoto bydliště pouze vchodem do bytového domu, přičemž celá tato trasa je pod stálým dohledem kamerového systému. Detailně jsou kamerovým systémem zabírány i dveře do bytů, což je dle výše citovaného stanoviska č. 1/2016 (na které se odvolává obviněný) závažný zásah do soukromí monitorovaných osob.

Odvolací orgán tedy konstatuje, že pracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému obviněným neumožňuje aplikaci právního titulu dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zásah do soukromí obyvatel bytového domu je s ohledem na výše uvedené značně nepřiměřený.

Test proporcionality tak byl správním orgánem prvního stupně v rámci odůvodnění jeho rozhodnutí proveden naprosto dostatečně (viz str. 8), je zde zcela jasně zdůvodněno, proč jsou podmínky zpracování, které obviněný provádí, v rozporu s uvedeným stanoviskem, a to nejen s jeho body 6 a 7, na které obviněný ve své argumentaci odkazuje. V žádném případě tak nelze namítat nepřezkoumatelnost rozhodnutí v této části.

K uloženému správnímu trestu odvolací orgán konstatuje, že správní orgán prvního stupně jeho výši ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, když uvádí, že přihlédl především k povaze a závažnosti přestupku, kterou spatřuje ve sledování osob od vstupu do bytového domu až po okamžik vstoupení do svého bytu (viz str. 9), včetně osob, které si podnájemníci do pronajatých bytů vodí. Jedná se tak o skutečně vysoce invazivní zásah do soukromí dotčených subjektů údajů, který je v rozporu s čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod.

Počet dotčených subjektů údajů, tedy podnájemníků bytového domu, cca 50 až 60 osob závažnost přestupku zvyšuje, neboť se nejedná o malý počet osob, tedy několik jednotlivců, nýbrž o desítky. Pokud je počet dotčených subjektů vyšší, je v důsledku toho vyšší i závažnost přestupku. Není zřejmé, jakým způsobem by tato skutečnost měla být dále správním orgánem prvního stupně odůvodněna.

Doba, po kterou nezákonné zpracování osobních údajů probíhalo, je vymezena ve výroku napadeného rozhodnutí. Není proto pravda, že by vymezena nebyla, jak tvrdí obviněný. Jedná se o dobu od nabytí účinnosti zákona č. 101/2000 Sb., tedy 1. června 2000 (kamerový systém byl instalován již v roce 1999, jak vyplývá ze samotného vyjádření obviněného ze dne

21. srpna 2017 i z protokolu o kontrole, proti kterému nepodal obviněný námitky) nejméně do 12. října 2017, kdy byl proveden kontrolní úkon.

Lze tedy shrnout, že odvolací orgán na základě všech výše uvedených důvodů argumentaci účastníka řízení vyjádřenou v podaném rozkladu odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal napadené rozhodnutí nezákonným, ani neshledal žádná pochybení v postupu, který předcházel vydání tohoto rozhodnutí. Odvolací orgán též neshledal žádné důvody pro snížení výše uložené pokuty.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 14. června 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: